

Amike,  
Karlo

Ili rigardis unu la alian.

“Ni havas nevidebligan mantelon,” diris Hari. “Tio ne estos multe malfacile – mi opinias, ke la mantelo estas sufiĉe granda por kovri du el ni kaj Norberton.”

Tio, ke ili tuj akordis kun li, indikis kiel malbona estis la pasinta semajno. Ili akordus al io ajn, kiu senigus ilin de Norberto – kaj la minaco de Malfid.

\* \* \*

Sed okazis malhelpo. Antaŭ la sekvanta mateno la mordita mano de Ron ŝvelis ĝis grandeco duoble pli ol la normala. Li ne sciis, ĉu li povas sendanĝere iri al s-ino Pomfrej – ĉu ŝi rekonus mordon de drako? Tamen, ĝis la posttagmezo ne estis alia rimedo. La vundo fariĝis ĉagrenige verdeca. Evidente la dentegoj de Norberto estis venenaj.

Je la tagfino Hari kaj Hermiona hastis supren al la hospitala alo, kaj trovis Ron en terura stato enlite.

“Temas ne nur pri mia mano,” li flustris, “kvankam tiu sentas kvazaŭ ĝi forfalontus. Malfid diris al s-ino Pomfrej, ke li deziras prunti libron de mi tiel, ke li povu priridaĉi min. Li minacadis informi al ŝi pri kio fakte mordis min – mi diris al ŝi, ke estis hundo, sed mi ne supozas, ke ŝi kredas tion – mi ne devis bati lin dum la kvidiĉa matĉo, pro tio li agas tiel.”

Hari kaj Hermiona provis trankviligi Ron.

“La afero finiĝos je sabato noktomeze,” diris Hermiona, sed tio tute ne konsolis Ron. Male, li eksidiĝis rekte, kaj ekŝvitis.

“Je sabato noktomeze!” li diris raŭke. “Ho ne – ho ne – mi ĵus memoris tion – la letero de Karlo estis en tiu libro kiun Malfid prenis, li scios, ke ni tiam forsendos Norberton.”

Hari kaj Hermiona ne havis okazon por respondi. s-ino Pomfrej venis ĝuste tiam kaj ordonis ilin for, dirante ke Ron bezonas dormi.

“Nun estas tro malfrue por ŝanĝi la planon,” Hari diris al Hermiona. “Ni ne havas la tempon por sendi al Karlo alian strigon, kaj ĉi tio povas esti la sola okazo por seniĝi je Norberto. Ni devas riski ĝin. Kaj ni *ja* havas la nevidebligan mantelon, Malfid ne scias pri tio.”

Ekster la kabano sidis la ĉashundo Faŭko kun vindita vosto, kiam ili vizitis por diri la novaĵojn al Hagrid, kiu malfermis fenestron por paroli kun ili.

“M’ ne lasos vin eniri,” li alhelis. “Norberto k’menc’s tiklan fazon – n’ estes pli ol mi povas trakti.”